

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 091358 18 Kž
Brčko, 14.03.2019. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Dragane Tešić, kao članova vijeća, uz učešće Biljane Vasiljević kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog S.K. iz M., zbog krivičnog djela Lažni stečaj iz člana 238. stav 1. tačka a. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 33/13, 26/16 i 13/17), odlučujući o žalbama Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, branilaca optuženog R.K., advokata iz T. i O.M., advokata iz B. i optuženog S.K., podnesenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 091358 18 K od 01.11.2018. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 14.03.2019. godine u prisustvu optuženog i njegovog branioca R.K., a u odsustvu branioca O.M. i tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, donio je

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, branilaca optuženog i optuženog S.K. i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 091358 18 K od 01.11.2018. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 091358 18 K od 01.11.2018. godine, optuženi S.K., oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio krivično djelo Lažni stečaj iz člana 238. stav 1. tačka a. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu je, primjenom članova 42., 49., 60., 61., 62. i 63. istog Zakona izrečena uslovna osuda, tako što mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 3 (tri) mjeseca, koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 3 (tri) godine ne počini novo krivično djelo i ako oštećenoj J.H. isplati iznos od 18.780,00 KM, K.I.d.o.o.Z. iznos od 3.897,50 KM, UINO B.L. iznos od 271,50 KM i FZ za MIO/PIO iznos od 2.318,23 KM, u roku od 6

(šest) mjeseci, a B.d.d.S. isplati iznos od 58.169,61 KM u roku od 2 (dvije) godine.

Istom presudom, na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 34/13 i 27/14), sud je optuženog obavezao da plati troškove krivičnog postupka u iznosu od 650,00 KM i paušal za rad suda u iznosu od 50,00 KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Na osnovu člana 198. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud je oštećene J.H., K.I.d.o.o.Z., UINO B.L., FZ za PIO/MIO i B.d.d.S. sa preostalim dijelom imovinskopravnog zahtjeva uputio na parnicu.

Protiv navedene presude žalbe su podnijeli Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, branioci optuženog R.K. i O.M. i optuženi S.K.

Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) žalbu je podnijelo zbog:

- odluke o krivičnopravnoj sankciji i imovinskopravnom zahtjevu.

Na kraju žalbe tužilac je predložio da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine uvaži žalbu tužilaštva i preinači presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 091358 18 K od 01.11.2018. godine u dijelu odluke o krivičnopravnoj sankciji, tako što će optuženom S.K. izreći uslovnu osudu kojom će mu utvrditi kaznu zatvora u trajanju od najmanje dvije godine, koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od pet godina ne počini novo krivično djelo i da dosudi oštećenim imovinskopravni zahtjev u skladu sa članom 198. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, uz dosuđivanje i zakonskih zatezanih kamata na ime imovinskopravnog zahtjeva J.H.

Branilac optuženog advokat R.K., žalbu je podnio zbog:

- bitne povrede odredaba krivičnog postupka i
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Na kraju žalbe branilac je predložio da drugostepeni sud prvostepenu presudu ukine i predmet vrati na ponovni postupak.

Branilac optuženog advokat O.M., žalbu je podnio zbog:

- bitnih povreda odredaba krivičnog postupka,
- povrede krivičnog zakona,
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i
- odluke o krivičnoj sankciji.

Branilac je predložio da ovaj sud uvaži njegovu žalbu, presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 091358 18 K od 01.11.2018. godine ukine i odredi održavanje novog glavnog pretresa ili da preinači prvostepenu presudu, tako što će osloboditi optužbe S.K. za krivično

djelo za koje je oglašen krivim, Lažni stečaj iz člana 238. stav 1. tačka a. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Optuženi S.K. žalbu je podnio zbog:

- bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine,
- pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine,
- povrede krivičnog zakona iz člana 298. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i
- odluke o imovinskopravnom zahtjevu iz člana 300. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Optuženi je predložio da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine usvoji njegovu žalbu, ukine presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 091358 18 K od 01.11.2018. godine i odredi održavanje pretresa ili da preinači pobijanu prvostepenu presudu te ga oslobodi optužbe da je počinio krivično djelo Lažni stečaj iz člana 238. stav 1. tačka a. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Branilac R.K. podnio je odgovor na žalbu Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u kojem navodi da je žalba neosnovana, pa je predložio da ovaj sud žalbu odbije kao neosnovanu.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda, održanoj dana 14.03.2019. godine, branilac R.K. je ukratko podsjetio na navode iz žalbe te izjavio da ostaje kod svega što je u žalbi naveo kao i pri prijedlogu iz žalbe. Takođe branilac je izjavio da ostaje kod odgovora koji je podnio na žalbu tužioca, kao i istaknutom prijedlogu u odgovoru na žalbu.

Optuženi S.K. je izjavio da ostaje kod žalbe koju je podnio njegov branilac O.M., kao i da ostaje u potpunosti pri žalbi koju je lično podnio protiv presude.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u skladu sa članom 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u onom dijelu koji se pobija žalbama, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalbe Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, branilaca optuženog R.K. i O.M. i optuženog S.K. su neosnovane.

ŽALBA TUŽIOCA

Neosnovano se žalbom tužioca prigovara da prvostepeni sud optuženom nije pravilno odmjerio kaznu jer nije uzeo u obzir sve okolnosti koje utiču na odmjeravanje kazne, te da nije na pravilan način odlučio o imovinskopравnim zahtjevima oštećenih.

Ovaj sud smatra da je prvostepeni sud prilikom odlučivanja o vrsti i visini kazne koju će izreći optuženom u skladu sa članom 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (opšta pravila za odmjeravanje kazne), vodio računa o svim okolnostima koje utiču da kazna bude manja ili veća (otežavajuće i olakšavajuće okolnosti), a o čemu prvostepeni sud govori na strani 19. odluke. Tako je kao olakšavajuće okolnosti na strani optuženog cijenio da je oženjen i otac dvoje djece, te da do sada nije osuđivan, dok nije utvrdio nijednu otežavajuću okolnost. Utvrđenim olakšavajućim okolnostima prvostepeni sud je po ocjeni ovog suda dao adekvatan značaj jer iste i predstavljaju olakšavajuće okolnosti, te uz istovremeno odsustvo bilo koje otežavajuće okolnosti, pravilno je zaključio da optuženom nije nužno radi krivičnopravne zaštite izreći kaznu, jer se osnovano može očekivati da će upozorenje uz prijetnju kaznom, i obavezom da povjeriocima vrati dugovani novac dovoljno vaspitno uticati na optuženog da ne vrši krivična djela. I ovaj sud smatra da izvršenje kazne nije prijeko potrebno radi krivičnopravne zaštite i da se svrha kažnjavanja može postići izricanjem uslovne osude imajući u vidu da optuženi nije osoba sklona devijantnom i asocijalnom ponašanju, a što proizilazi iz činjenice da do sada nikada nije imao sukoba sa zakonom. Uvažavajući olakšavajuće okolnosti prvostepeni sud je izabrao adekvatnu vrstu krivičnopravne sankcije kao i dužinu trajanja iste tako da se nije mogao argumentovanim smatrati prigovor tužioca na te okolnosti, a ni prihvatiti prijedlog tužioca da se optuženom izrekne uslovna osuda tako što bi mu se utvrdila kazna zatvora u trajanju od najmanje dvije godine s maksimalnim rokom provjeravanja od pet godina.

Nije tužilac u pravu kada tvrdi da u konkretnom slučaju utvrđene olakšavajuće okolnosti nije trebalo cijeliti kao olakšavajuće, budući da optuženi nije osuđen na безусловnu kaznu zatvora. Navedene okolnosti koje je prvostepeni sud pravilno utvrdio i pravilno cijelio su svakako olakšavajuće okolnosti koje treba cijeliti bez uslovljavanja koja je kazna izrečena optuženom na način kao što to tužilac u žalbi čini. Nadalje ovaj sud nije mogao prihvatiti kao otežavajuću okolnost koju tužilac u žalbi navodi da je optuženi prouzrokovao stečaj prividno prenoseći pravo vlasništva na nekretninama preduzeću čiji je osnivač njegova supruga jer se radi o okolnostima koje čine obilježje bića krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, na šta se pravilno osvrnuo i branilac optuženog advokat R.K. u odgovoru na žalbu tužioca.

S tim u vezi sve navedeno od strane tužioca ne ukazuje na potrebu da se optuženom utvrđuje uslovna osuda odnosno kazna zatvora u dužem trajanju i dužim rokom provjere, jer je sankcija koju je izrekao prvostepeni sud adekvatna svim okolnostima koje propisuje član 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Izrečenom sankcijom će se u potpunosti postići svrha kažnjavanja i sa aspekta generalne i sa aspekta specijalne prevencije propisana članom 42. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i to adekvatnim uticajem na optuženog da ubuduće ne čini krivična djela tim prije jer do sada nikada nije osuđivan, a i adekvatno uticati na druge potencijalne učinioce krivičnih djela da ista ne čine.

Što se tiče žalbenog prigovora tužioca na odluku o imovinskopravnom zahtjevu i u tom dijelu prvostepeni sud je pravilno odlučio kada je optuženom kao uslov koji mora u ostavljenom roku ispuniti da se ne bi opozvala utvrđena kazna zatvora obavezao da oštećenim J.H., K.I.d.o.o.Z., UINO B.L., FZ za MIO/PIO kao i B.d.d.S. isplati iznose navedene u izreci odluke jer je i sud očigledno prihvatio, a što je tokom dokaznog postupka utvrđeno na pouzdan način, da optuženi povjeriocima duguje navedene iznose novca.

Prvostepeni sud je u izreci odluke optuženog obavezao da navedenim licima i pravnim subjektima uplati upravo one novčane iznose za koje je tužilac i teretio optuženog da je preduzeo navedene radnje izvršenja krivičnog djela upravo da svojim povjeriocima izbjegne plaćanje navedenih novčanih iznosa. Ovaj sud smatra da je prvostepeni sud na takav način pravilno postupio i da će na navedeni način izvršiti dovoljan pritisak na optuženog kroz utvrđenu njegovu obavezu da vrati navedene tražene iznose ukoliko ne želi doći u situaciju da mu se opozove izrečena utvrđena kazna zatvora ukoliko ne izvrši svoju obavezu na koju ga je sud obavezao pravilnom primjenom odredbe člana 63. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Prvostepeni sud je vodio računa o imovinskopravnom zahtjevu oštećenih i nije nužno da o istom odluči na način na koji je u žalbi istakao tužilac odnosno da postupi u skladu sa odredbom člana 198. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. I na navedeni način prvostepeni sud je odlučio o imovinskopravnom zahtjevu oštećenih na način što je optuženog obavezao da vrati navedeni dugovani novac i tom obavezom mu uslovio odnosno zaprijetio opozivanjem utvrđene uslovne kazne zatvora.

U pogledu prigovora tužioca da je prvostepeni sud uputio oštećenu J.H. sa ostatkom imovinskopavnog zahtjeva na parnični postupak ovaj sud navedeni prigovor može prihvatiti osnovanim i argumentovanim, jer je oštećena J.H. u parničnom postupku koji je vođen pred Osnovnim sudom uspjela dokazati da joj optuženi duguje navedeni iznos i optuženi je obavezan da joj isplati iznos od 18.780,00 KM, kao i zatezne kamate, pa o tome ne vodeći dovoljno računa nepotrebno oštećenu uputio na parnični postupak. Međutim, iako se u tom dijelu žalbom tužioca pravilno prigovara navedeni propust

prvostepenog suda nema karakter bitne povrede postupka niti će to imati posledice na realizaciju potraživanja oštećene J.H. te da taj propust ne utiče na zakonitost i pravilnost prvostepene odluke, nije bila nužna korekcija prvostepene odluke u tom pravcu.

Iz naprijed navedenih razloga ovaj sud je smatrao da žalba tužioca nije osnovana, pa je kao takvu i odbio.

ŽALBA R.K., BRANIOCA OPTUŽENOG

Razmatrajući žalbu branioca R.K. i navode u istoj, ovaj sud je zaključio da je ista neosnovana, jer je u pogledu žalbenih osnova izostala uvjerljiva argumentacija da je prvostepena presuda donesena uz bitne povrede odredaba krivičnog postupka, te da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Pobjijana presuda i obrazloženje iste nisu ostavili prostora za osnovanost prigovora kojima se želi dovesti u pitanje zakonitost odluke kojom je optuženi oglašen krivim da je počinio krivično djelo u vrijeme i na način opisan u izreci pobjijane odluke.

Neosnovano se žalbom branioca tvrdi da pobjijana presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, da je izostala adekvatna ocjena dokaza, te da je izostalo i adekvatno obrazloženje na način propisan članom 290. stav 7. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Kada se sagleda obrazloženje pobjijane odluke sa aspekta istaknutih prigovora ovaj sud zaključuje da su isti potpuno neargumentovani i neosnovani pa se kao takvi nisu mogli ni prihvatiti. Prvostepeni sud je u obrazloženju odluke ukazao na sve provedene dokaze i to izvedene na prijedlog tužioca, tako i na prijedlog odbrane, ukratko ukazao na sadržaj iskaza saslušanih svjedoka, sadržaj materijalne dokumentacije, a potom izvršio detaljnu i savjesnu ocjenu svih provedenih dokaza cijeneći iste pojedinačno kao i u njihovoj uzajamnoj vezi, kao što je i propisano odredbom člana 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Nakon takve ocjene dokaza izveo je određene zaključke na kojima je zasnovao svoje uvjerenje u pogledu utvrđenosti svih relevantnih i odlučnih činjenica na kojima je zasnovao svoje uvjerenje o krivici optuženog za krivično djelo za koje se tereti. Pri tome prvostepeni sud je cijenio relevantnost svakog provedenog dokaza i dokaznu snagu istog uz istovremeno obrazloženje koja odlučna činjenica je utvrđena na osnovu takvog prihvaćenog dokaza. Takođe je ukazao i na one dokaze odnosno iskaze svjedoka koje nije u cjelosti prihvatio i one dokaze koje je djelimično prihvatio uz adekvatno obrazloženje svoje odluke da određene dokaze cijeni na način kako je to i navedeno u obrazloženju odluke. Tako je prvostepeni sud utvrdio sve relevantne i odlučne činjenice i dao valjane razloge na osnovu kojih dokaza je utvrdio te relevantne činjenice, tako da pobjijana presuda ni u tom pogledu nema nedostataka na koje se žalbom neargumentovano ukazuje i da pobjijana presuda u potpunosti sadržajno odgovara odredbi člana 290. Zakona

o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Prvostepeni sud se u dovoljnoj mjeri osvrnuo na svaki provedeni dokaz uz analizu istog i svoj stav u pogledu pouzdanosti i relevantnosti navedenog dokaza, a o čemu je opširno bilo riječi u obrazloženju pobijane odluke.

Branilac u žalbi analizira obrazloženje presude pa se naročito osvrće na stranu 16. stav 4. obrazloženja, gdje je predmet ocjene prvostepenog suda bio nalaz vještaka ekonomske struke I.L. i analizira dio mišljenja vještaka ekonomske struke K.I., pa, po ocjeni ovog suda, pogrešno zaključuje da je prvostepeni sud prihvatio dva različita nalaza, na način da je sud u odnosu na jednog vještaka prihvatio da je preduzeće bilo solventno, odnosno drugog vještaka da je preduzeće poslovalo sa gubitkom. Da se primjetiti da branilac na navedeni način poistovjećuje solventnost preduzeća sa poslovnim gubitkom, što u izvjesnom smislu može imati veze, ali ne u konkretnom slučaju. Pravilno je vještak I.L., čiji nalaz je prvostepeni sud prihvatio utvrdio da je preduzeće K.d.o.o.M. bilo solventno jer je imovina preduzeća bila veća od ukupnih obaveza, a da je prodajom prava građenja 27.06.2013. godine umanjena imovina preduzeća za iznos kupoprodajne cijene prava građenja. Kao što proizilazi i iz nalaza vještaka ekonomske struke K.I., na koji dio nalaza se vještak poziva u žalbi, vještak K.I. je utvrdio da je preduzeće K.d.o.o.M. poslovalo s gubitkom od 2011. godine. Po mišljenju branioca očigledno proizilazi, ako je poslovalo sa gubitkom u toj godini da je preduzeće bilo nesolventno, što znači da nije imalo platežne moći, a da su dugovanja preduzeća bila veća od imovine kojom isto raspolaže. Međutim, treba imati u vidu i to da iako je preduzeće poslovalo s gubitkom 2011. godine, ne znači da je po automatizmu bilo i nesolventno, tim prije jer je imovina preduzeća tokom 2011. godine bila veća od ukupnih obaveza, a kapital preduzeća je iznosio 78.633,00 KM, kao što je to utvrdio vještak I.L., pa bez obzira na činjenicu što je preduzeće K.d.o.o.M. izvršilo i prodaju određenih teretnih motornih vozila, odnosno i na taj način umanjilo imovinu preduzeće nije bilo nesolventno. Prema tome iako je poslovalo sa gubitkom u navedenoj godini nije bilo nesolventno kako se žalbom pogrešno tvrdi i nalazima vještaka daje sasvim drugi smisao i na pogrešan način se cijene nalazi vještaka, a što za posledicu ima i pogrešan zaključak. S tim u vezi prvostepeni sud je pravilno cijenio iskaze navedenih vještaka i ne radi se o dva različita nalaza na istu okolnost. Prvostepeni sud je pravilno cijenio iskaze navedenih vještaka tako da ni prilikom ocjene istih nije počinio propuste na koje branilac ukazuje i kojima se želi dati značaj bitne povrede, a time i dovesti u pitanje zakonitost pobijane odluke.

Branilac dalje u žalbi potencira na tome da je osnovno pitanje da li su se povjerioci preduzeća K.d.o.o.M. mogli naplatiti u stečajnom postupku, pa i bez stečaja da preduzeće K.d.o.o.M. nije prodalo preduzeću K.I.d.o.o.M. pravo na građenje na navedenim nekretninama. Potom branilac odgovara da se povjerioci nisu mogli naplatiti iz prava građenja jer pravo na građenje ne predstavlja imovinu K.d.o.o.M., a da naplaćivanje povjerioci mogu izvršiti samo iz imovine registrovane kao vlasništvo dužnika i eventualno njegovih

potraživanja. Treba ovdje imati prije svega u vidu da se radi o prividnoj prodaji prava na građenje da bi se umanjila vrijednost imovine preduzeća s ciljem da bi se izbjegla plaćanja koja dužnik ima prema trećim licima odnosno svojim povjeriocima. Nadalje nesporno je da se povjerioci nisu mogli naplatiti u stečajnom postupku jer praktično dužnik više nije raspolagao nikakvom imovinom odnosno da su dugovanja znatno prevazilazila imovinu preduzeća iako su sva potraživanja povjeriocima priznata, a što proizilazi iz rješenja Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o St 079081 14 St od 23.02.2015. godine.

Što se tiče mogućnosti naplate povjerilaca u situaciji da nije došlo do otvaranja stečaja pravom prodajom prava građenja moglo se doći do određenih novčanih sredstava koliko i vrijedi pravo građenja, pa bi se namirio jedan dio povjerilaca ili bi se ravnomjerno namirivali povjerioci, u zavisnosti od vrste i vremena nastanka potraživanja. Branilac pogrešno tvrdi da pravo građenja ne predstavlja imovinu niti se može smatrati imovinom, pa se kako branilac zaključuje, iz toga nije ni moglo vršiti namirenje potraživanja, tako da se navedeni prigovor branioca nije mogao ni prihvatiti kao osnovan kroz koji se želi isključiti mogućnost namirenja iz eventualne prodaje prava građenja. Na ovom mjestu treba podsjetiti na sadržaj odredbe člana 74. stav 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, gdje je propisano da je pravo građenja u pravnom pogledu izjednačeno sa nekretninom. U situaciji kad nekretnina predstavlja imovinu onda svakako i pravo građenja predstavlja određenu imovinu tim prije imajući u vidu da je i preduzeće K.d.o.o.M. od B.D. BiH dana 18.09.2008. godine kao kupac od prodavca zaključilo ugovor o osnivanju i prodaji prava građenja na nekretninama u vrijednosti od 42.512,40 KM, kako je predviđeno članom 3. navedenog ugovora. Tom kupovinom preduzeće K.d.o.o.M. preuzelo je i određene obaveze ali koje ne mijenjaju na stvari odnosno na činjenici da se radi o pravu građenja i da isto predstavlja određenu imovinu preduzeća.

Po ocjeni ovog suda branilac nepotrebno potencira na tome da li su se povjerioci mogli namiriti prodajom prava na građenje, te konstatuje da nikakve nekretnine nisu vlasništvo K.d.o.o.M. i nisu mogle biti predmet prometa. Nesporno je da pravo građenja ima određenu vrijednost, jer je preduzeće K.d.o.o.M. navedeno pravo uz određene obaveze kupilo od B.D. BiH dana 18.09.2008. godine, a što proizilazi iz dokaza D-1 odbrane. Prodajom tog prava, kao što je već bilo riječi, moglo je doći do djelimičnog namirenja povjerilaca ili ravnomjernog namirenja povjerilaca. Tačno je da je navedeno da se radi o prividnoj prodaji označenih nekretnina, međutim, nesporno je da se radi o pravu građenja na navedenim nekretninama, budući da je pravo građenja izjednačeno sa nekretninom, kako je to regulisano Zakonom o vlasničkim i drugim stvarnim pravima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te da se prodajom navedenog prava moglo doći do određenih novčanih sredstava iz kojih je moglo doći do djelimičnog namirenja povjerilaca ili do potpunog namirenja određenih povjerilaca. Navedeno pravo građenja svakako se moglo naći u prometu, odnosno biti predmet kupoprodaje, a što je između ostalog i

učinjeno između B.D. BiH i preduzeća K.d.o.o.M. i što je prividno učinjeno između preduzeća K.d.o.o.M. i preduzeća K.I.d.o.o.M.

Po mišljenju branioca odlučna činjenica je takođe da li su nekretnine vlasništvo K.d.o.o.M., te ističe da nisu u vlasništvu i da se radi o pravu na građenje. Nesporno je da se radi o pravu na građenje, što proizilazi i iz dokaza D-1 odbrane, odnosno ugovora od 18.09.2008. godine između B.D. BiH i K.d.o.o.M., a i iz iskaza saslušanih svjedoka. Međutim, nesporno je takođe da navedeno pravo građenja u pravnom pogledu izjednačeno sa nekretninom, o čemu je već bilo govora, i da to pravo ima određenu vrijednost, da može biti predmet prodaje i da se za isto mogu dobiti određena novčana sredstva od strane lica ili preduzeća koje ima interesa da kupi navedeno pravo građenja koje podrazumijeva i određene obaveze kao što je očigledno preduzeće K.d.o.o.M. imalo ekonomskog interesa da navedeno pravo građenja kupi od B.D. BiH 18.09.2008. godine i za isto isplati cijenu od 42.512,40 KM. Iz ugovora o osnivanju i pravu građenja od 18.09.2008. godine proizilaze određena prava i obaveze, te su te obaveze i prava nesporne, odnosno nesporno je da kupac prava građenja ima i određene obaveze u pogledu investiranja i zapošljavanja određenog broja radnika. Ovaj sud ne vidi razloga da branilac u žalbi na više mjesta potencira na tim obavezama koje nisu sporne ni za jednog učesnika u postupku i što te obaveze ne utiču na svojstvo prava građenja i mogućnost da isto bude prodato nekom trećem licu koje bi za takvom vrstom kupovine imalo ekonomskog interesa, a što svakako nije interesa imala A.K., odnosno preduzeće K.I.d.o.o.M. koje je navodno izvršilo kupovinu navedenog prava građenja, a o čemu prvostepeni sud daje valjane razloge na strani 14. odluke.

Iz sadržaja ugovora od 18.09.2008. godine između B.D. BiH i K.d.o.o.M. predviđena su određena prava i obaveze za ugovorne strane i ta prava i obaveze nisu sporne ni za odbranu, a ni za jednog od učesnika u postupku. Međutim, potenciranje na navedenim pravima ni na koji način se ne dovodi u pitanje zakonitost pobijane odluke.

Nadalje, se kao odlučna činjenica od strane branioca nameće pitanje šta je K.d.o.o.M. prodao, odnosno šta je kupilo preduzeće K.I.d.o.o.M., a potom branilac „na postavljeno pitanje odgovara uz konstataciju da je K.I.d.o.o.M. dobilo samo prava ali i obaveze, pa zaključuje da preduzeće K.I.d.o.o.M. u suštini ništa nije ni kupilo, odnosno da nije postalo vlasnik ničega i da se ustvari radi o ustupanju ugovora od strane K.d.o.o.M. trećem licu tj. K.I.d.o.o.M. Navedenom konstatacijom odbrana na izvjestan način dolazi u određenu protivrječnost sama sebi, a što žalbu dodatno čini neosnovanom. Ta protivrječnost se ogleda prije svega u tome što branilac otvaranjem određene polemike otvara pitanje šta je K.d.o.o.M. prodao, a šta K.I.d.o.o.M. kupio, onda zaključuje da su kupljena samo prava ali i obaveza. Potom branilac potpuno suprotno pređašnjem zaključuje da K.I.d.o.o.M. u suštini nisu ništa kupile, te da se ustvari radi o ustupanju ugovora, a što je u potpunoj suprotnosti sa provedenim dokazima i to prije svega ugovor o prodaji prava građenja od

27.06.2013. godine zaključen između K.d.o.o.M. i K.I.d.o.o.M. (dokaz D-15 tužioca), a i izjavama koje su dali i optuženi i svjedok A.K. Međutim, pravilno je utvrđena činjenica da se radi o prividnoj prodaji radi umanjenja imovine kako bi se kao posledica toga otvorio stečaj nad imovinom K.d.o.o.M., a opet s ciljem izbjegavanja plaćanja obaveza prividnim umanjenjem imovine preduzeća čiji je osnivač i direktor optuženi.

Branilac tvrdi da nije izvršena nikakva prodaja imovine preduzeća K.d.o.o.M. nego da se radi o ustupanju prava i obaveza trećem licu. Sa ovakvom konstatacijom branioca očigledno se složio i prvostepeni, a djelimično i ovaj sud, jer u suštini nije izvršena nikakva stvarna prodaja imovine preduzeća nego se radi o prividnoj prodaji imovine preduzeća s navedenim ciljem, a što je pravilno utvrdio prvostepeni sud. Nije u pravu branilac kada tvrdi da se radi o ustupanju prava i obaveza trećim licima odnosno ne stoji tvrdnja da je K.d.o.o.M. ustupilo prava i obaveze K.I.d.o.o.M. nego se ustvari radi o prividnoj prodaji prava građenja u cilju umanjenja imovine preduzeća K.d.o.o.M. i prouzrokovanju stečaja, a da bi se izbjeglo plaćanje obaveza koje preduzeće ima prema povjeriocima. S tim u vezi ne može se prihvatiti prigovor da odlučne činjenice nisu pravilno utvrđene, te da odluka nema razloga o odlučnim činjenicama. Prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice, te u pogledu toga dao uvjerljive razloge.

Po ocjeni ovog suda, nema dileme u pogledu toga da li se u konkretnom slučaju radi o prodaji imovine ili o prodaji prava na građenje, jer iz provedenih dokaza proizilazi da se radi o prividnoj prodaji prava na građenje kao određene imovine koja može biti u prometu i iz kojeg se može postići određeni novčani iznos.

Ovaj sud smatra da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio sve pravnorelevantne i odlučne činjenice, a na osnovu pravilne i savjesne ocjene svih provedenih dokaza. Tačno je, što branilac navodi, da je u izreci odluke, odnosno u činjeničnom opisu navedeno da je optuženi prividno prodao u činjeničnom opisu naznačene nekretnine i u stvari radi se o pravu na građenje koje je u pravnom pogledu izjednačeno sa nekretninom, kako je to propisano članom 74. stavom 2. već spominjanog Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tako da se ne radi o pogrešnom činjeničnom utvrđenju od strane prvostepenog suda, kao što branilac na više mjesta neargumentovano i neosnovano tvrdi.

Budući da žalbeni osnovi nisu popraćeni adekvatnom argumentacijom koja bi ozbiljno dovela u pitanje zakonitost pobijane presude, ovaj sud je cijenio da žalba branioca R.K. nije osnovana, pa ju je kao takvu i odbio.

ŽALBA O.M., BRANIOCA OPTUŽENOG

Analizirajući i cijeneći pobijanu odluku sa aspekta istaknutih žalbenih osnova zbog kojih je žalbu podnio branilac O.M., ovaj sud je zaključio da je žalba neargumentovana i kao takva i neosnovana. U pogledu istaknutih žalbenih osnova izostala je uvjerljiva argumentacija koja ukazuje da je pobijana odluka donesena uz raznovrsne povrede postupka i krivičnog zakona budući da je žalba podnesena iz svih zakonom predviđenih žalbenih osnova, ali iste u žalbi nisu potkrijepljene da bi bile uvjerljive i ozbiljno dovele u pitanje zakonitost pobijane odluke. Pretežnim dijelom žalba ukazuje na provedene dokaze odnosno materijalnu dokumentaciju i praktično prepričava sadržaj iste, a čiji sadržaj nije sporan za učesnike u postupku.

Na neargumentovan način branilac ističe da činjenice na kojima je zasnovana presuda nisu tačne pa je sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, a da je izreka presude protivrječna sama sebi i dokazima. Činjenično utvrđenje do kojeg je došao prvostepeni sud je rezultat provedenog dokaznog postupka i savjesne i detaljne ocjene svih izvedenih dokaza na osnovu kojih je prvostepeni sud došao do činjeničnog utvrđenja na kojem je zasnovao svoje uvjerenje o krivici optuženog. U izreci presude nisu uočene nikakve protivrječnosti i ista je u skladu sa provedenim dokazima i utvrđenim činjenicama, a o čemu je prvostepeni sud dao valjane i uvjerljive razloge.

Branilac se u žalbi poziva na Izvještaj o računima Centralne banke BiH od 18.06.2014. godine, kao i prijedlog za otvaranje stečajnog postupka koji je K.d.o.o.M. uputio Osnovnom sudu, pa branilac zaključuje da su svi računi preduzeća bili ugašeni ili blokirani skoro godinu dana prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečaja, pa tako navodi da je račun kod B.d.d.S. blokirao 07.12.2010. godine. Međutim, kada se pogleda Izvještaj o računima Centralne Banke BiH od 18.06.2014. godine (dokaz D-6 tužioca) vidljivo je da je račun K.d.o.o.M. blokirao 08.05.2014. godine, a ne kako je u žalbi navedeno. Nadalje branilac tvrdi da je račun kod N.B. blokirao 14.09.2010. godine, a iz gore navedenog dokaza D-6 proizilazi da je račun K.d.o.o.M. kod N.B. blokirao 16.02.2012. godine, tako da se navedeni prigovor, budući da sadrži netačne podatke nije mogao prihvatiti kao argumentovan.

Branilac navodi da je preduzeću K.d.o.o.M. dana 06.08.2013. godine blokirao posljednji račun koji je imao kod P.B.S., pa zaključuje da su se stekli uslovi za otvaranje stečaja već 06.10.2013. godine jer 60 dana preduzeće nije moglo da izmiruje sve dospjele novčane obaveze. Navedena tvrdnja branioca je pogrešna. Iz već spominjanog Izvještaja o računima pravne osobe od 18.06.2014. godine (dokaza D-6 tužioca) proizilazi da je preduzeću K.d.o.o.M. posljednji račun koji je imao otvoren blokirao 08.05.2014. godine, a ne 06.08.2013. godine, kao što se u žalbi pogrešno tvrdi, pa otuda i pogrešno zaključuje da su ispunjeni uslovi za otvaranje stečaja 06.10.2013. godine. U suprotnosti s navedenom tvrdnjom branioca je i prijedlog za otvaranje

stečajnog postupka koji je K.d.o.o.M. odnosno osnivač i direktor S.K. podnio Osnovnom sudu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine dana 21.05.2014. godine odnosno tek nešto nakon proteka vremena od kada mu je blokiran poslednji aktivni žiro račun kod B.d.d.S. tj. 08.05.2014. godine (dokaz D-4 tužioca). Pogrešno branilac zaključuje da prijedlog optuženog za otvaranje stečajnog postupka nije bitan jer branilac pogrešno smatra da su se stekli uslovi za stečaj u 10-om mjesecu 2013. godine pa je isti morao biti pokrenut po sili zakona. Kako u navedeno vrijeme nisu bili ispunjeni uslovi za stečaj isti nije mogao biti po sili zakona ni pokrenut. Takođe treba uzeti u obzir i prijedlog za otvaranje stečajnog postupka koji je u ime K.d.o.o.M. podnio S.K. dana 29.05.2014. godine jer cijenimo da je optuženi najbolje znao i bio upućen u poslovanje svog preduzeća i najpotpunije raspolagao informacijom u pogledu dugovanja i potraživanja preduzeća i imovine istog.

Nepotrebno se branilac bavi analizom Ugovora o osnivanju i prodaji prava građenja zaključen 18.09.2008. godine između B.D. BiH kao prodavca i K.d.o.o.M. kao kupca (dokaz D-1 odbrane), te prepričava i tumači sadržaj navedenog ugovora čiji sadržaj nije sporan ni za odbranu ni za tužioca, a očigledno nije bio sporan ni za prvostepeni sud. Potpuno su jasna prava i obaveze koje su ugovorne strane navedenim ugovorom preuzele na sebe tako da su njihova prava bila poznata, a sa istima se i upoznale stranke tokom postupka. Međutim, ostalo je nejasno pod koji žalbeni osnov bi se mogla podvesti navedena konstatacija i dio žalbe koji se odnosi na analizu navedenog ugovora. Da optuženi nije imao ekonomskog interesa sigurno navedeni ugovor ne bi ni zaključio i zaključivanje istog se može smatrati dobrovoljnim poslovnim rizikom optuženog, a što potkrepljuje i iskaz koji je optuženi dao u svojstvu svjedoka.

Iz provedenih dokaza proizilazi da optuženi odnosno preduzeće K.d.o.o.M. nije ispunilo ugovornu obavezu iz ugovora o osnivanju i prodaji prava građenja što i branilac u žalbi opisuje i ukazuje na ovu činjenicu. Međutim, iako se radi o situaciji koja je uistinu pratila realizaciju navedenog ugovora, takvim navodima se ne dovodi u pitanje ni na koji način zakonitost odluke prvostepenog suda.

Tačno je da optuženi odnosno preduzeće čiji je osnivač i direktor K.d.o.o.M. nije moglo da ispunjava svoje obaveze iz ugovora, te da je dana 27.06.2013. godine K.d.o.o.M. kao prodavac zaključilo ugovor sa K.I.d.o.o.M. kao kupcem o prodaji prava građenja na navedenom zemljištu, a po cijeni od 42.512,40 KM, kako je navedeno u članu 3. navedenog ugovora. Očigledno je da se ne radi o ustupanju navedenog ugovora trećem licu, kako branilac u žalbi tvrdi, nego se radi o sklapanju ugovora o prodaji prava građenja što je imalo za ulogu da se prividno navedeno pravo prodaje, s ciljem umanjenja imovine preduzeća K.d.o.o.M. i s ciljem prouzrokovanja stečaja istog u namjeri izbjegavanja plaćanja svojih obaveza, kako je to pravilno zaključio i prvostepeni sud i o tome na strani 15., 16. i 18. dao uvjerljive i argumentovane razloge.

Branilac se potom ponovo bavi analizom naprijed spomenutog ugovora o prodaji prava građenja od 27.06.2013. godine i tumači sadržaj istog uz podsjećanje na određene odredbe Zakona o obligacionim odnosima. Međutim, sve to što branilac navodi sastavni je dio navedenog ugovora, te sadržaj navedenog ugovora nije sporan, a ono što je relevantno u vezi ugovora je činjenica kojoj je prvostepeni sud posvetio u dovoljnoj mjeri pažnju, da se radi o prividnoj prodaji navedenog prava građenja, tako da izneseno od strane branioca ne dovodi u pitanje činjenično utvrđenje prvostepenog suda.

Što se tiče prigovora branioca da se u konkretnom slučaju ne radi o kupoprodaji, nego da se radi o ustupanju ugovora od strane K.d.o.o.M. trećem licu K.I.d.o.o.M. navedena tvrdnja je u potpunoj suprotnosti sa navedenim ugovorom o prodaji prava građenja od 27.06.2013. godine iz kojeg proizilazi da se radi o ugovoru o prodaji prava građenja sa utvrđenom kupoprodajnom cijenom. Međutim, ni ta činjenica o kojoj branilac govori, iako branilac pogrešno zaključuje da se radi o ustupanju ugovora, a ne o kupoprodaji nema značaj jer se prvostepeni sud pravilno odredio o navedenom ugovoru i utvrdio da se radi o prividnoj prodaji da bi se umanjila imovina preduzeća i u potpunosti ispunili uslovi za otvaranje stečajnog postupka.

Nadalje branilac pojašnjava situaciju nakon zaključenog ugovora o prodaji prava građenja između K.d.o.o.M. i K.I.d.o.o.M., te objašnjava da je isto vlasništvo supruge optuženog, što uopšte nije sporno. Da se radi o prividnoj prodaji, naročito proizilazi iz iskaza svjedoka A.K., koja o razlozima kupovine navedenog prava i cijeni istog nije mogla kroz svoje svjedočenje da ponudi nikakve relevantne informacije, kako je to i prvostepeni sud zaključio kada se bavio analizom iskaza navedenog svjedoka i o tome na strani 14. dao uvjerljive razloge. S tim u vezi navode branioca na te okolnosti nije smatrao relevantnim niti se istima ukazuje na eventualne propuste prvostepenog suda.

Da nije došlo do ustupanja ugovora od strane K.d.o.o.M. preduzeću K.I.d.o.o.M. dalje navodi u žalbi branilac i zaključuje da se povjerioci ne bi mogli naplatiti iz te imovine prava građenja ni u stečajnom postupku, jer je to zabranjeno Zakonom o stečaju članom 59., kako branilac dalje u žalbi navodi. Međutim, predmet utvrđivanja činjenica u ovom postupku nije situacija koja je nastala nakon otvaranja stečajnog postupka jer se u ovom slučaju stečaj pojavljuje kao posledica prividne prodaje imovine odnosno prava građenja, a sve u cilju izbjegavanja plaćanja obaveza koje K.d.o.o.M. ima prema svojim povjeriocima. Tako da ta situacija za utvrđivanje svih činjenica i krivice optuženog odnosno da li bi se mogli naplatiti u stečajnom postupku ili ne, nije relevantna za utvrđivanje činjeničnog stanja. Ali sud nalazi za potrebnim da podsjeti na rješenje Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 23.02.2015. godine kojim su utvrđena kao priznata potraživanja stečajnih povjerilaca, a radi se o povjeriocima koji su navedeni u činjeničnom opisu izreke odluke sa navedenim iznosima, a što opet govori o neosnovanosti tvrdnji branioca u pogledu mogućnosti realizacije navedenog potraživanja u stečajnom

postupku. Takođe, nesporno je da K.d.o.o.M. ne raspolaže nikakvom imovinom pa je i suvišno polemisanje oko toga da li bi se povjerioci mogli ili ne bi mogli naplatiti u stečajnom postupku. Što se tiče tvrdnje branioca da se iz prava građenja na navedenim parcelama nisu mogli namiriti povjerioci ni prije stečaja, ista se ne može prihvatiti kao argumentovana. Navedeno pravo građenja ima određenu vrijednost i moglo je biti u prometu i prodajom istog moglo se doći do određenog novčanog iznosa, a iz kojeg bi se neki od navedenih povjerilaca u činjeničnom opisu izreke mogli namiriti, a u situaciji konkretnoj što je nesporno svi povjerioci ostali su u potpunosti neizmireni.

Ovaj sud smatra da branilac pogrešno zaključuje da pravo građenja na navedenom zemljištu nije i ne može biti u prometu, jer je navedeno očigledno već bilo u prometu između B.D. BiH i K.d.o.o.M., što proizilazi iz ugovora od 18.09.2008. godine, kao dokaza D-1 odbrane. Sa navedenom konstatacijom koja po ocjeni ovog suda nije osnovana, odbrana u izvjesnom smislu dolazi i u protivrječnost samoj sebi a koja se ogleda u činjenici jer i optuženi prilikom svjedočenja, a i svjedok A.K. su tvrdili da je došlo do kupoprodaje navedenog prava, a što branilac kroz žalbeni postupak negira.

Iz dokumentacije u spisu nesporno je da je osnivački ulog K.d.o.o.M. bio u visini od 5.000,00 KM, kao što i branilac u žalbi navodi. Međutim, preduzeće za svoje obaveze ne odgovara do visine osnivačkog uloga, kao što branilac u žalbi pogrešno tvrdi, nego preduzeće odgovara sredstvima kojima raspolaže, kako je to i propisano članom 7. stavom 1. Zakona o preduzećima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine gdje je navedeno da preduzeće odgovara za svoje obaveze cjelokupnom svojom imovinom, pa se prigovor branioca na te okolnosti nije mogao smatrati osnovanim. Vrijednost osnivačkog uloga ne treba dovoditi u vezu sa imovinom koju preduzeće stekne tokom svog postojanja, pa s tim u vezi ni sa imovinom kojom se garantuje ispunjenje obaveza prema trećim licima. Osnovano se može pretpostaviti da bi se rijetko koji poslovni subjekt upustio u bilo kakav poslovni odnos sa nekim preduzećem, ukoliko bi garant realizacije obaveza, odnosno potraživanje bio iznos osnivačkog uloga, tako da navedena tvrdnja branioca nije mogla biti uzeta u obzir kao argumentovana, a takođe naročito ne prigovor da je sud obavezao K.d.o.o.M. da plati na ime dugovanja 17 puta više nego što je to po Zakonu o preduzećima, kako branilac pogrešno zaključuje.

Iz izreke pobijane odluke kojom je sud optuženog obavezao da povjeriocima isplati navedene iznose u ostavljenom roku, nesporno je da je ukupan iznos dugovanja prema navedenim povjeriocima znatno prevazilazi iznos koliko vrijedi navedeno pravo građenja prema ugovoru od 27.06.2013. godine odnosno znatno više od iznosa 42.512,40 KM, kao što i branilac u žalbi na strani 5. iste konstatuje. Međutim, branilac pogrešno zaključuje da je u situaciji i da je mogao sud obavezati K.d.o.o.M. za namirenje povjerilaca, onda je to najviše do iznosa 5.000,00 KM koliko iznosi i osnivački ulog. Takav zaključak branioca je potpuno pogrešan jer branilac smatra da preduzeće odgovara samo do visine svog uloga, pa bi u takvoj situaciji onda naknada

mogla iznositi do visine osnivačkog uloga, a što je potpuno pogrešan stav branioca pa ga sud nije mogao ni prihvatiti.

Branilac prigovara da je prvostepeni sud propustio da utvrdi činjenicu da je K.I.d.o.o.M. uplatio u cjelosti ugovoreni iznos od 42.512,40 KM i da taj iznos predstavlja ekvivalent za ustupljeno zemljište. Iako iznosi navedenu tvrdnju branilac u pogledu toga nije ponudio tokom dokaznog postupka nijedan relevantan dokaz koji bi išao u prilog navedenoj tvrdnji, nego tek u žalbi ističe da je navedeni iznos isplaćen. Takođe, prigovara da prvostepeni sud nije utvrdio da su tim sredstvima plaćene druge obaveze povjerilaca, a u pogledu čega nije prezentovani nijedan dokaz tokom dokaznom postupka. Međutim, i u situaciji da je to učinio ta činjenica nije relevantna sa aspekta radnji koje se optuženom stavljaju na teret i u odnosu na navedene povjerioce, za koje je utvrđeno da neka potraživanja datiraju čak od 2008. godine, kao npr. dug prema J.H., a što ni optuženi tokom svjedočenja nije osporavao. Takođe, neosnovano branilac otvara polemiku postojanja duga prema B.d.d.S. koji je utvrđen u iznosu od 58.169,61 KM, na koji iznos je optuženi obavezan da u ostavljenom roku plati. Navedeno dugovanje je utvrđeno tokom dokaznog postupka na osnovu materijalne dokumentacije iz protesta B.d.d.S. od dana 23.08.2010. godine čije potraživanje ni optuženi nije osporavao tokom svjedočenja. Da se radi o potpuno i pravilno utvrđenom potraživanju proizilazi i iz prijave potraživanja koju je podnijela B.d.d.S. 26.12.2014. godine (dokaz D-10 tužioca), te iz rješenja Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 23.02.2015. godine kojim se utvrđuju kao priznata potraživanja stečajnih povjerilaca gdje se pod rednim brojem 1. nalazi B.d.d.S. sa priznatim potraživanjem od 58.169,61 KM (dokaz D-12 tužioca), odnosno iznos na koji je prvostepeni sud obavezao optuženog da u ostavljenom roku nadoknadi povjeriocu.

U pogledu duga u iznosu od 271,50 KM koliko je optuženi obavezan da uplati UINO B.L., čije postojanje branilac neargumentovano osporava, utvrđen je prije otvaranja stečajnog postupka budući da je taj dug i nastao prije otvaranja stečaja, a nije izmiren, što proizilazi iz prijave potraživanja od 20.01.2015. godine koju je UINO podnijela Osnovnom sudu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. S tim u vezi nije se mogla prihvatiti tvrdnja branioca da se radi o dugu koji je nastao tek nakon otvaranja stečajnog postupka, a da je navodno prvostepeni sud i taj dug svrstao u dugovanja koja su nastala prije pokretanja stečajnog postupka.

Nadalje, branilac osporava postojanje duga u iznosu od 2.318,23 KM prema FZ za MIO/PIO, jer je navedeni iznos optuženi platio, te da sud u pogledu toga nije proveo nijedan dokaz. Međutim, iz već spominjanog rješenja Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 23.02.2015. godine kojim su utvrđena priznata potraživanja stečajnih povjerilaca pod rednim brojem 5. kao povjerilac čije je priznato potraživanje naveden je FZ MIO/PIO u iznosu od 2.318,23 KM, a o potraživanjima koja su nastala u ranijem periodu (dokaz D-12 tužioca), tako da se ni taj prigovor branioca nije mogao prihvatiti

kao argumentovan jer je u suprotnosti sa provedenim dokazima, a o čemu je prvostepeni sud na strani 12. pasus 3. dao valjane razloge.

Nema mjesta prigovoru da je prvostepeni sud počinio povredu Krivičnog zakona iz člana 298. stav 1. tačka e. i tačka f. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Iako se branilac poziva na navedene povrede krivičnog zakona, branilac ne navodi u čemu se ogleda niti u pogledu tog prigovora navodi bilo kakvu argumentaciju. Prvostepeni sud nije odlukom o izrečenoj uslovnoj osudi prekoračio ovlaštenja koja ima po zakonu, a na šta bi se odnosila povreda iz člana 298. stav 1. tačka e. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Odredba člana 298. stav 1. tačka f. (povreda krivičnog zakona) odnosi se na to da li su pravilno primijenjene odredbe o uračunavanju pritvora i izdržane kazne za koju branilac takođe tvrdi da je povrijeđena od strane prvostepenog suda, je više nego proizvoljna, imajući u vidu koja sankcija je optuženom izrečena, tako da taj prigovor kao krajnje paušalan i nije mogao biti uvažen od strane ovog suda.

U pogledu žalbenog prigovora koji se odnosi na odluku o krivičnoj sankciji branilac odluku prvostepenog suda u tom dijelu pobija i u prilog tom žalbenom osnovu ističe da iz provedenih dokaza proizilazi da optuženi nije počinio krivično djelo za koje se tereti. Iako je u pogledu tog žalbenog osnova od strane branioca praktično izostala bilo kakva argumentacija, ovaj sud je razmotrio i preispitao prvostepenu odluku i sa aspekta tog prigovora, pa je zaključio da je isti neosnovan. Krivičnopravna sankcija koju je prvostepeni sud izrekao optuženom izrečena je u skladu sa svim olakšavajućim okolnostima koje je prvostepeni sud utvrdio na strani optuženog, te se pravilno opredijelio za uslovnu osudu kao mjeru upozorenja pravilno smatrajući da će se istom u potpunosti postići svrha kažnjavanja propisana članom 42. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, o čemu je prvostepeni sud na strani 19. odluke dao adekvatne razloge. Što se tiče navedenog žalbenog prigovora, o istom je već bilo više riječi u ovoj odluci na mjestu gdje se razmatrala žalba tužioca podnesena upravo zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, gdje je ovaj sud dao razloge zbog kojih smatra da se prvostepeni sud opredijelio za adekvatnu krivičnopravnu sankciju koju je izrekao optuženom. S tim u vezi da bi se izbjeglo ponavljanje već rečenog u pogledu istog žalbenog osnova, ovaj sud se više neće baviti navedenim prigovorom.

ŽALBA OPTUŽENOG S.K.

Preispitujući žalbu koju je protiv prvostepene odluke podnio optuženi i navode u istoj, ovaj sud je zaključio da je žalba neosnovana jer sve navedeno u istoj na argumentovan način ne potkrepljuje navode žalbe niti na pouzdan način ukazuje da je prvostepena presuda zahvaćena raznovrsnim povredama postupka i krivičnog zakona, kako se žalbom optuženog neosnovano tvrdi.

Ne može se prihvatiti prigovor optuženog da je izreka presude nerazumljiva i protivrječna sama sebi i da presuda uopšte ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama. Izreka presude je u skladu sa obrazloženjem i praktično obrazloženje slijedi u potpunosti izreku na način da je prvostepeni sud dao sve razloge o odlučnim činjenicama ukazujući na sve provedene dokaze odnosno saslušane svjedoke i vještake kao i materijalnu dokumentaciju koja je prezentovana od tužioca i odbrane nakon čega je prvostepeni sud izvršio detaljnu analizu i ocjenu dokaza i pravilno i potpuno utvrdio sve pravno relevantne i odlučne činjenice. O svemu tome prvostepeni sud je u obrazloženju odluke dao valjane i uvjerljive razloge u dovoljnoj mjeri baveći se svakim provedenim dokazom na osnovu kojih je utvrđeno činjenično stanje.

Prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje koje u potpunosti odgovara činjeničnom opisu navedenom u izreci odluke. Pri tome prvostepeni sud koristi izraz imovina preduzeća i u činjeničnom opisu ne navodi da je prodao svoju imovinu. Međutim, tačno je da se u pravnoj kvalifikaciji, između ostalog, spominje riječ umanjnjem svoje imovine prouzrokovao stečaj, kako glasi činjenični opis protivpravne radnje, krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret. Nesporno je da se radi o pravu građenja kao imovinskom pravu koje je u pravnom pogledu u potpunosti izjednačeno sa nekretninom, kako je propisano članom 74. stavom 2. Zakona o vlasničkim i drugim stvarnim pravima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno o imovini kojom je optuženi mogao da raspolaže, a kojom je najposle raspolagao, o čemu je već bilo riječi u prednjem dijelu ove odluke kada su razmatrane žalbe branilaca optuženog. U obrazloženju odluke prvostepeni sud navodi da je optuženi dio imovine prividno prodao i to na više mjesta spominje i nigdje ne spominje da je prodao svoju ličnu imovinu, kao što optuženi žalbom tvrdi.

Pravilno je prvostepeni sud utvrdio da je optuženi dio imovine prividno prodao radi umanjnja svoje imovine i prouzrokovanja stečaja, a sve s motivom i u cilju izbjegavanja plaćanja svojih obaveza, o čemu prvostepeni sud govori na strani 16. i 18. tako da prvostepena presuda nije manjkava ni u tom pogledu niti je izreka presude protivrječna sama sebi, ni manjkava u pogledu razloga o odlučnim činjenicama, kao što optuženi neuvjerljivo i neargumentovano u žalbi tvrdi.

Ne može se prihvatiti kao argumentovan prigovor optuženog da je preduzeće K.d.o.o.M. kada je zaključen ugovor sa kupcem K.I.d.o.o.M. bilo insolventno. Ovakva tvrdnja je u suprotnosti sa nalazom i mišljenjem koje je iznio vještak ekonomske struke I.L. i utvrdio da je preduzeće K.d.o.o.M. prodajom prava građenja ugovorom od 27.06.2013. godine umanjilo imovinu preduzeća u visini iznosa koji je utvrđen za pravo građenja, tako je imovina iznosila na dan 31.12.2013. godine 9.238,00 KM, te da je poslovna 2013. godina završena za gubitkom od 10.894,00 KM onda kapital preduzeća nije bio dovoljan za obaveze preduzeća. Imajući u vidu razliku između vrijednosti imovine preduzeća nakon prividne prodaje prava građenja i iznosa sa kojim je

preduzeće poslovalo s gubitkom 2013. godine proizilazi zaključak da nije došlo do prividne prodaje prava građenja, onda bi svakako imovina preduzeća bila veća od dugovanja, što znači da preduzeće ne bi bilo insolventno. Iako optuženi tvrdi da je kupac K.I.d.o.o.M. K.d.o.o.M.-u isplatio kupoprodajnu cijenu u pogledu toga tokom dokaznog postupka optuženi nije izveo nijedan relevantan dokaz koji bi potkrijepio takve njegove žalbene tvrdnje.

Za utvrđivanje činjeničnog stanja nije relevantno koje obaveze je preduzeće K.I.d.o.o.M. preuzelo na sebe iz ugovora, a kojih obaveza se preduzeće K.d.o.o.M. oslobodilo jer to u konkretnom nije od značaja za utvrđivanje relevantnih činjenica, a čemu optuženi u žalbi nepotrebno, a i po ocjeni suda nejasno daje značaj. Što se tiče cijene iz ugovora o prodaji prava građenja sačinjenog dana 27.06.2013. godine između K.d.o.o.M. i K.I.d.o.o.M. u iznosu od 42.512,40 KM radi se o cijeni koja je i navedena u ugovoru o prodaji u članu 3., međutim, ne može se prihvatiti tvrdnja da je K.d.o.o.M. dobio ekvivalent u novcu koji predstavlja tržišnu vrijednost tih nekretnina, jer na te okolnosti optuženi nije predložio nijedan dokaz koji bi potkrijepio takvu tvrdnju. S tim u vezi i nalaz vještaka građevinske struke Z.B., koji je utvrdio vrijednost navedenih nekretnina u iznosu od 86.193,90 KM na dan zaključenja ugovora izgubio je na relevantnosti jer je tužilac izmijenio optužnicu, pa su izostavljeni ti elementi koji se tiču cijene navedenih nekretnina, a o čemu je i prvostepeni sud na strani 16. dao adekvatno obrazloženje. Optuženi nepotrebno i suvišno potencira na pravima i obavezama iz ugovora o prodaji prava građenja od 27.06.2013. godine, odnosno potencira na tome da se K.d.o.o.M. oslobodio obaveze zapošljavanja 60 radnika i ulaganja iznosa od 3.750.000,00 KM, jer je sud pravilno zaključio da se radi o prividnoj prodaji tako da prava i obaveze iz prividne prodaje ne utiču na činjenično utvrđenje niti se mogu dovesti u vezu sa bilo kakvim propustom suda da je zanemario i pogrešno utvrdio niz odlučnih i relevantnih činjenica, kao što se žalbom optuženog tvrdi.

Ni za prvostepeni, a ni za ovaj sud nije sporna činjenica da se radi o imovini preduzeća K.d.o.o.M., koju je optuženi prividno prodao, s ciljem da umanjí imovinu preduzeća usled čega bi kao posledica toga prouzrokovan stečaj, a sve u cilju izbjegavanja plaćanja obaveza, odnosno na način kako je to navedeno u činjeničnom opisu izreke odluke. Prvostepeni sud u obrazloženju nigdje ne navodi da je optuženi prodao svoju imovinu, nego se radi o fiktivnoj prodaji imovine preduzeća, a o čemu je već bilo u prednjem dijelu ove odluke riječi, budući da je optuženi već na početku žalbe potencirao na navedenom pitanju u pogledu imovine. Prvostepeni sud u obrazloženju odluke koristi termin imovina preduzeća.

Optuženi pogrešno tvrdi da nije došlo do smanjenja imovine K.d.o.o.M. jer je kako tvrdi prodajom prava građenja postignuta tržišna vrijednost. Prividnom prodajom prava građenja između K.d.o.o.M. i K.I.d.o.o.M. umanjena je vrijednost imovine kojom je K.d.o.o.M. raspolagao, pa su dugovanja bila veća od imovine kojom je raspolagao K.d.o.o.M., što je za

posledicu imalo pokretanje stečajnog postupka. Upravo je ta prividna prodaja navedenog prava građenja prividno umanjila imovinu K.d.o.o.M. i došlo je u stanje nesolventnosti. Optuženi u žalbi spominje vještaka ekonomske struke ali ne spominje o kojem vještaku se radi, budući da su tokom dokaznog postupka saslušana dva vještaka ekonomske struke i to I.L. na prijedlog tužioca i K.I. na prijedlog odbrane, te se poziva na zaključak da su uslovi za otvaranje stečaja bili ispunjeni i prije zaključenja ugovora o prodaji prava građenja. Ako je optuženi mislio na vještaka I.L. onda je iz mišljenja navedenog vještaka izvukao pogrešan zaključak, budući da je vještak utvrdio da je umanjnjem imovine u vrijednosti prava građenja imovina preduzeća bila manja od dugovanja, a o čemu je već ovaj sud govorio u prednjem dijelu obrazlaganja žalbe optuženog. Ako je optuženi mislio na nalaz vještaka K.I., ni vještak K.I. nije iznio tvrdnju koju optuženi u žalbi navodi, nego se najvećim dijelom svog nalaza bavio pravima i obavezama koje proizlaze iz ugovora o prodaji prava građenja. Preduzeće K.d.o.o.M. poslovalo je sa gubitkom u 2011. godini, što je utvrdio i vještak K.I., ali nije bilo nesolventno, budući da je preduzeće imalo imovine koja je veća od dugovanja, što je utvrdio vještak I.L.

Pogrešan je zaključak optuženog da prvostepeni sud ne pravi razliku između imovine preduzeća i lične imovine optuženog. Sve vrijeme prvostepeni sud govori o imovini preduzeća, s tim što optuženi pogrešno tvrdi da je prvostepeni sud utvrdio da je optuženi raspolagao svojom imovinom, a ne imovinom preduzeća. I u činjeničnom opisu, a i u obrazloženju odluke se govori o imovini preduzeća, pa je s tim u vezi neprihvatljiv naprijed navedeni prigovor optuženog. I ako je obim obaveza koje je K.I.d.o.o.M. navodno preuzeo prividnom kupovinom prava građenja od strane preduzeća K.d.o.o.M. znatno veća od vrijednosti nekretnine, ta činjenica je potpuno irelevantna za utvrđivanje činjeničnog stanja, niti se vidi razlog zašto optuženi na tome potencira.

Optuženi u žalbi na više mjesta potencira da je preduzeće K.d.o.o.M. bilo insolventno i prije prodaje prava građenja, upravo s razlogom da bi se na neargumentovan način izbjegla posledica takvog postupanja u vidu prouzrokovanja stečaja, a samim tim i obilježje krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret, budući da prigovara i na povredu krivičnog zakona. Navedeni prigovor optuženog ovaj sud nije mogao prihvatiti jer je isti u suprotnosti sa provedenim dokazima, i to prije svega sa nalazom i mišljenjem vještaka ekonomske struke I.L. koji je u nalazu i mišljenju obrazložio finansijsko stanje K.d.o.o.M. te utvrdio kada je došlo do umanjnja imovine preduzeća i šta je i koju posledicu je ustvari imala prodaja prava građenja preduzeću K.I.d.o.o.M., odnosno da je za posledicu imalo umanjnje imovine preduzeća K.d.o.o.M. jer su tog momenta dugovanja koja je K.d.o.o.M. imao prema povjericima bila veća od imovine koja je preostala nakon prodaje prava građenja.

Pravilno je prvostepeni sud na utvrđeno činjenično stanje opisano u izreci odluke primijenio odredbe Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i

Hercegovine kada je navedene radnje kvalifikovao kao krivično djelo Lažni stečaj iz člana 238. stav 1. tačka a. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine jer je optuženi u cilju izbjegavanja plaćanja svojih obaveza prividnim umanjnjem svoje imovine prouzrokovao stečaj, tako što je dio imovine prividno prodao, na koji način je ostvario obilježje krivičnog djela za koje je oglašen krivim. Tačno je da se u činjeničnom opisu navodi da je optuženi s ciljem da umanja imovinu preduzeća i dovede ga u stanje insolventnosti prividno prodao preduzeću K.I.d.o.o.M. navedene nekretnine. Na ovom mjestu treba podsjetiti na već spominjanu odredbu člana 74. stav 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine gdje je pravo građenja u pravnom pogledu izjednačeno sa nekretninom, tako da i u pogledu toga nema dileme da se radi o imovini preduzeća. Međutim, branilac pokušava za svoju tvrdnju u pogledu pogrešne primjene Krivičnog zakona naći prostora u zakonskom obilježju krivičnog djela pa s tom namjerom navodi da se imovina preduzeća ne može smatrati njegovom imovinom, odnosno da krivično djelo čini lice koje u cilju izbjegavanja obaveza umanja svoju imovinu. Tačno je da je članom 238. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine obilježje krivičnog djela Lažni stečaj propisan način na koji i optuženi ukazuje, međutim, neargumentovano pokušava isključiti postojanje obilježja krivičnog djela za koje je oglašen krivim. Treba imati u vidu da krivično djelo lažni stečaj spada u grupu krivičnih djela protiv privrede, poslovanja i sigurnosti platnog prometa odnosno da je zaštitni objekat privreda i poslovanje kao i platni promet, pa bi u situaciji kada bi se prigovor optuženog prihvatio kao argumentovan značilo da se legalno mogu preduzimati navedene protivpravne radnje, a što bi svakako bio pogrešan zaključak, pa sud iz navedenih razloga navedeni prigovor nije mogao ni prihvatiti.

Što se tiče prigovora na dio odluke o imovinskopravnom zahtjevu ovaj sud smatra da je prvostepeni sud pravilno postupio kada je optuženom opozivanje uslovne osude uslovio da optuženi povjeriocima navedenim u izreci odluke isplati dugovane novčane iznose u ostavljenom vremenskom roku. Naime, radi se o potpuno pravilno utvrđenim potraživanjima koja ni optuženi nije tokom svjedočenja osporavao, pa je sud pravilno postupio kada je odlučio na način kao u izreci pobijane odluke. Pri tome, prvostepeni sud nije počinio povrede krivičnog postupka niti je pogrešno utvrdio činjenično stanje ni na isto pogrešno primijenio materijalno pravo kao što se žalbom neosnovano tvrdi.

Imajući u vidu žalbene osnove koje su u žalbama istakli branilac optuženog R.K. i koje je u žalbi istakao optuženi, odnosno da pobijaju odluku zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede Krivičnog zakona, a vodeći računa o proširenom dejstvu žalbe iz člana 308. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine da takva žalba u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, ovaj sud je i to razmatrao i zaključio da se prvostepeni sud opredijelio za pravilnu vrstu krivičnopravne sankcije koju je izrekao optuženom. Izrečena krivičnopravna sankcija je u skladu sa utvrđenim okolnostima iz člana 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta

Bosne i Hercegovine odnosno okolnostima koje je prvostepeni sud utvrdio na strani optuženog kao olakšavajuće okolnosti i kojima je dao adekvatan značaj. Budući da je navedeni žalbeni osnovu ovaj sud razmatrao prilikom razmatranja žalbe tužioca i žalbe koju je podnio advokat optuženog O.M. i u pogledu izrečene krivičnopravne sankcije dao razloge u cilju izbjegavanja već navedenog na ovom mjestu sud se neće dodatno baviti dijelom odluke koji se tiče izrečene krivičnopravne sankcije.

Budući da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke nije počinio bitne povrede postupka, kao ni povrede Krivičnog zakona, a ni druge propuste na koje se žalbama neosnovano ukazuje, a ni povrede Krivičnog zakona na štetu optuženog, o čemu ovaj sud vodi računa po službenoj dužnosti, ovaj sud je žalbe tužioca, branilaca optuženog i žalbu optuženog odbio kao neosnovane.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude, a na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

ZAPISNIČAR

Biljana Vasiljević

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić